

Arbejdsgivere, og man har altid fra deres Side fortalt, at det virkelig var deres ærligste Villie at forhøje Priserne i saa høj Grad som muligt, og at deres Ønsker gik ud paa at imødekomme Arbejdernes Krav indenfor den Begrænsning, som det naturligvis var nødvendigt at iagttage. Nu høre vi aabent og ærligt af en Repræsentant fra den Side, at det selvfølgelig er deres Formaal at nedsætte Taksterne og ikke bidrage til deres Opretholdelse.

Naar det ærede Medlem imidlertid, som jeg allerede har nævnt, siger, at det er hans og hans Meningsfællers Maal at faa drevet Taksterne nedad for Arbejdet, og saa et Øjeblik efter siger, at Arbejdsløshedsproblemet er et Spørgsmaal om højere Løn, og i denne Forbindelse siger: Naar I ikke have saa meget højere Løn, kunne I være forsikrede om, at det skyldes den Omstændighed, at I have stillet jer imod Toldbeskyttelsen, synes jeg, der er nogen Modsigelse deri. Det ærede Medlem vil altsaa have Toldbeskyttelse og ved Hjælp af den give os højere Løn, skønt det ærede Medlem forinden har sagt, at hans Formaal er at bringe Arbejdslønnen længere ned. Det ærede Medlem vil altsaa paa den ene Side modvirke, at Fagforeningstaksterne, som han kaldte dem, holdes oppe, han vil tværtimod have dem nedad, som han udtrykkelig siger, men et Øjeblik efter, naar det gælder Toldbeskyttelsen, siger han, at han uhyre gerne vil give Arbejderne højere Løn, blot de ville gaa til den Toldbeskyttelse, som Højre attraar.

Jeg synes, det er ganske naturligt, at Arbejderne stille sig imod Toldbeskyttelsen. Det er neppe nødvendigt eller ønskeligt at komme ind paa Toldspørgsmaalet under denne Sags Behandling, men det vilde være i høj Grad uklogt, om Arbejderne gik med til Lovforanstaltninger, der yderligere fordyrede deres Levnedsmidler og Forbrugsartikler, thi det vilde vist blive skrald med den Lønforhøjelse, vi skulde have fra den Side som Følge af Toldbeskyttelse. Selv om man lokket af de Herrer Fløjteoner gik med til Toldbeskyttelse, vilde vi alligevel se Kampen komme til at staa og Strejkerne og Lockouterne komme til at svirre om Ørene paa os, naar Arbejderne stillede deres Krav om højere Løn. De vilde faa det reelle, Fordyrelsen af deres Livsfornödenheder, men det andet blev en Fugl paa Taget, som man neppe fik fat i.

I øvrigt er det utvivlsomt, at de Herrer ikke med deres Toldbeskyttelse ere i Stand til at afskaffe Arbejdsløsheden. Thi Ar-

bejdsløsheden eksisterer i alle Lande, uanset af hvilken Art deres Toldlove ere. Den eksisterer under Frihandel saavel som under Beskyttelse. Arbejdsløsheden eksisterer overalt under Kapitalismen. Derfor tro vi, det ikke er nok at forandre en Toldlov, ikke heller nok at have Understøttelseslove og Arbejdsløshedskasser. Vi tro, at Samfundet maa forandres, Kapitalismen maa afskaffes, først da ere vi paa det rene med, at den Tid kommer, hvor Arbejdsløsheden ophører. Den ophører utvivlsomt ikke, selv om vi faa gode Tider en kort Periode. Den kommer igen ligesom de onde Penge, der blive ved at komme igen, og de Folk, der holde paa den bestaaende Samfundsordning, formaa desværre ikke at løse det, som det ærede Medlem kaldte et stort Problem, Arbejdsløshedsproblemet. Jeg erkender, at det løse vi heller ikke ved Understøttelseslove af den ene eller den anden Beskaffenhed. Det løse vi først ved en Omdannelse af Samfundsforholdene, som der desværre ikke er Udsigt til i dette Øjeblik at faa gennemført. Derimod er der forhaabentlig Udsigt til i dette Øjeblik at faa gennemført de Lovforslag, der have givet Anledning til disse Bemærkninger fra de ærede Medlemmer og nu fra mig, og jeg takker den højtærede Minister for de Udtalelser, han har fremsat, og hvormed han har tilkendegivet, at han vil være villig til at arbejde paa at gennemføre disse Forslag ogsaa i det andet Ting.

P. Munch: Jeg vil ganske slutte mig til den Betragtning, at der ikke er Grund til at optage en almindelig Debat paa det Stadium, hvorpaa vi nu befinde os. Den sene Tid indbyder heller ikke til det. Alligevel vil jeg gøre nogle Bemærkninger navnlig til det ærede Medlem fra Gudme (Ravn), som har ønsket at forme denne Diskussion som en mere almindelig Forhandling. Det ærede Medlem var overordentlig ivrigt. Han talte med stor Styrke, med Varme, ja til Tider kan man sige med Forbitrelsens Varme, han anvendte Ordsprog, han anvendte Vers, og bag alt det laa en dybtfølt Stemning. Det er vel ikke meget andet end en Stemning, men det er en Stemning, det ærede Medlem ingenlunde er ene om, den findes i Dele af Befolkningen, den findes ogsaa hos adskillige Medlemmer her i Tinget, selv om det ærede Medlem maaské er den eneste her, som lader denne Stemning beherske sine Handlinger, sin Afstemning overfor de Lovforslag, som her foreligge. Jeg tror imidlertid, at denne Stemning